Overal aardige mensen

Wegen waar geen einde aan lijkt te komen in Baja California, Mexico - november 2008

Vier jaar geleden stapten ze op de fiets. Ze doorkruisten Europa, Azië en Noord- en Zuid-Amerika. Aaldrik Mulder en Sonya Spry hebben 50.000 kilometer in de benen. Vorige week waren ze even terug op het oude nest in Bolsward. Inmiddels staan ze weer op de trappers voor de laatste etappe van hun wereldreis op de fiets. Nog eens twee jaar in het zadel. ,,Het is een manier van leven."

Elizabeth Vogelzang

Foto's Aaldrik Mulder en Sonya Spry

De waslijn achter zijn ouderlijk huis in Bolsward hangt vol. Een tent ligt binnenstebuiten te drogen. Fietsbroeken hangen in een rijtje in de zon. Binnen zitten Aaldrik Mulder (43) en Sonya Spry (46) aan een kop koffie. Moeder Mulder rookt een sigaretje en schenkt het kroost nog eens bij. Ze geniet van de aanwezigheid van haar zoon en schoondochter die ze vier jaar geleden uitzwaaide voor de reis van hun leven.

Al die tijd moest ze het doen met mailtjes en telefoontjes. ,,Ach, je kan ze moeilijk aan het handje vasthouden hè", zegt de Bolswardse nuchter. ,,Maar ik zei niet van 'hoi, hoi' toen ze vertelden van hun plannen.

"Ze woonden met plezier in Arnhem. Aaldrik verdiende de kost als bedrijfsleider in een snooker- en poolcentrum. Sonya, van origine Australische, gaf Engelse les in het bedrijfsleven. Een prima leventje, niks mis mee. Maar ergens borrelde altijd het idee van dat avontuur: een wereldreis per fiets. Niet een paar maanden wat kilometers hier en daar. Nee, zes jaar lang buffelen over alle continenten.

,,We liepen er al langmee rond", zegt Aaldrik. ,,Opeens beseften we: dan moeten we het doen ook. We konden het nu financieel en fysiek trekken." Ze prikten een datum voor vertrek en trokken drie jaar uit om een potje bij elkaar te sparen.

Op 31 juli 2006 stapten ze op hun fietsen. Ze lieten werkelijk alles achter zich. De auto werd verkocht, de wasmachine, koelkast, boeken. ,,We hebben rigoureus alles weggedaan", zegt Aaldrik. ,,Niks in een container opgeslagen. Alles weg. Dan hoef je je ook geen zorgen te maken aan de andere kant van de wereld." Sonya: ,,Het was wel gek toen we wegreden. We hadden helemaal niks meer."

VAKANTIE

Jaren voorbereiden, maanden alles regelen. Toen ze eindelijk de grens over fietsten kwam het besef at het echt ging gebeuren. Aaldrik: ,,De eerste dagen voelden we alleenmaar: 'Jooeeehooeee!' De weken die volgden voelden als vakantie. Daarna werd het een manier van leven."

Ze zetten van Duitsland koers naar België en Frankrijk. Trapten rond het Iberisch schiereiland. trokken door Italië naar Griekenland en Turkije. Hun reisplan hadden ze afgestemd op de seizoenen. ,,In de zomer wil je niet door een woestijn fietsen en 's winters moet je niet in de Himalaya wezen."

Bovendien moesten ze rekening houden met de visa die ze nodig hadden voor landen als Iran, Pakistan, Oezbekistan en Turkmenistan. Soms kostte het weken om de benodigde papieren te bemachtigen. ,,Werd je dagen aan het lijntje gehouden."Wat schuiven met bankbiljetten wil de boel nog wel eens versnellen. Een 'extra pagina' in het paspoort helpt. ,,Maar dat hebben we nooit gedaan."

Vooraf vroeg iedereen of ze het niet eng vonden om door de streng gelovige moslimlanden te fietsen. Oké, Sonya moest een hoofddoek dragen in Iran en een lange broek. Maar eng? Nee, verre van dat zelfs. Aaldrik: ,,Het was een openbaring. Mensen hebben een negatief beeld door het nieuws in de media. Over de shariawetten en kernwapens. Maar 99 procent van de bevolking heeft niks met de politieke situatie te maken. Het zijn gewone aardige mensen." ,,Vooral in de moslimwereld was iedereen super gastvrij", bevestigt Sonya.

Ze sliepen in hotelletjes of in hun tunneltentje, vaak gewoon langs de weg. Twee westerlingen. Bepakt en bezakt, zwetend en zwoegend op een fiets. Een bezienswaardigheid. ,,Mensen kwamen op ons af, nieuwsgierig. Ze wilden met ons op de foto en met van alles helpen. Ze kwamen met auto's langszij rijden. Gaven fruit, chocolade en drinken. Alsof we in de Tour de France reden."

TIBET

Het eerste deel van de tocht ging verder door China, Pakistan, India en eindigde in Nepal. Ze wilden naar Tibet, maar de politieke onrust in China zette een streep door het plan. Dus vlogen ze naar Maleisië, trapten naar Singapore en Bangkok. Deden een tweede poging om het door de Chinezen ingelijfde Tibet binnen te komen. Tevergeefs. ,,De Olympische Spelen waren in Peking. Dus het lukte weer niet."

Na twee jaar pakten ze het vliegtuig naar Vancouver, Canada. Een rare gewaarwording toen ze op het vliegveld aankwamen. ,,We konden opeens alles verstaan", zegt Sonya. ,, Daarvoor ging het prprlllprlll in het Chinees of Arabisch. Opeens begrepen we en hoorden we alles om ons heen. In de supermarkt was het niet langer gokken wat er op de verpakking stond."

In vier maanden tijd zakten ze af naar San Francisco. Ze sneeuwden in op een 3000 meter hoge berg. Twee dagen brachten ze door in hun tentje, aten zich door hun voorraden heen, terwijl het buiten min 15 was. Drie dagen later trokken ze door de verstikkende hitte van de woestijn, zoutvlakten en canyons in Death Valley. Van Las Vegas ging het verder naar Los Angeles en Mexico.

Almaar fietsen. Kilometers slikken. Over snelwegen soms, maar vaker door onbegaanbaar of volstrekt verlaten gebied. ,,Dan volgden we een spoor van autobanden door de vlakte. Er is geen weg of pad. Op goed gevoel. 'Als we naar die berg rijden, moeten we er komen' . In heel centraal Azië lopen maar twee wegen."
Kreunen in barre kou en verzengende hitte. Hun lijven werkten als geoliede machines. Tot Sonya in India werd uitgeschakeld. Ischias leidde ertoe dat ze amper nog kon lopen. ,,Zes weken lang lag ik gestrekt in een hotelbed. Ik dacht: nu is het voorbij."

Aaldrik was haar therapeut en hielp haar stapje voor stapje weer op de been. Het had heel goed het einde van hun reis kunnen zijn. Maar ze zetten door, want opgeven was ook geen optie. ,,We hebben niks. We konden nergens naar terug."

COLA

Aaldrik ging in Pakistan bijna over de grens van zijn kunnen. Gegeseld door de zon en lamgeslagen door temperaturen rond de 55 graden ging bij hem zowat het licht uit. ,,We rustten even uit in de schaduw tegen een berg. Ik ging bijna buiten westen." Sonya hield de eerste de beste auto tegen. Haar man ging mee in de afgeladen wagen en werd bij een drankenstalletje afgezet. ,,Vier Coca Cola's later was hij er weer."

In Mexico namen ze tweemaanden rust en streken ze neer in een dorpje aan de kust. ,,We hebben gewerkt aan onze website", vertelt Aaldrik. Sonya schreef over hun ervaring voor een reisgids. ,,De bijbel voor wereldfietsers."

Vervolgens ging het verder door Zuid-Amerika. Het paar koos opnieuw niet voor de makkelijkste route. ,,Je kunt langs de kust gaan, dat is redelijk vlak, maar dan zie je niet wat wij hebben gezien." Uiteindelijk zijn ze het Andes gebergte dertien keer doorgestoken. ,,In Peru gingen we in een week vijf keer van 2000 meter naar 4000 meter en andersom." Aaldrik: ,,Soms klommen we de hele dag van 's ochtends tot 's avonds. Met stijgingspercentages tot 20 procent."

Doorzetten, niet opgeven. Het paar moest elkaar geregeld oppeppen om de ander uit een dip te halen, want natuurlijk zakte de moed hen soms in de schoenen. ,,Het is extreem. Boven op een berg, striemende regen, windkracht tien tegen. En als je dan ook nog een woordenwisseling hebt gehad, heb je geen leuke dag", geeft Aaldrik breed lachend toe.

,,Maar gelukkig hebben we nooit tegelijkertijd last van een dipje", meldt Sonya. ,,En we zijn gewend aan dit leven." Hun relatie is bestand tegen de stress onderweg. ,,Soms slaan we elkaar de hersens in. Dan zeggen we sorry en gaan door."

Heimwee kennen ze niet. Natuurlijk zijn familie en vrienden ver weg. Maar voor Sonya is dat eigenlijk niet anders dan anders. Op haar achttien verliet ze haar ouderlijke nest in Australië. Sindsdien woont ze altijd op grote afstand van haar ouders. ,,Of ik nu 1000 kilometer van ze vandaan ben of 20.000 kilometer. Dat maakt geen verschil." Bovendien maakt internet de afstand klein. Met mailen en skypen blijven geliefden op de hoogte van hun welbevinden. Wat Sonya soms echt mist onderweg? ,,Een eigen schone badkamer en toilet. Of een grote, net gewassen handdoek."

Belo Horizonte, Brazilië was hun laatste stop. Van daaruit vlogen ze naar Frankfurt en fietsten via Arnhem naar Bolsward. Even een paar dagen onder de vleugels van moeder Mulder. Ze regelen de verzekering, vernieuwen hun paspoort en pakken hun fietstassen dan weer vol. Om hun fietsleven met twee jaar te verlengen.

Ze trappen nog eens door Europa om Tunesië aan te doen, Libië, Egypte en het Midden-Oosten. ,,,We doen nog een laatste pogingomTibet in te komen. En dan door Vietnam, Laos, Cambodja naar Indonesië." En als laatste etappe reizen ze nog een half jaar door Sonya's homeland, Australië. Om pa en ma Spry op te zoeken die dochterlief acht jaar geleden voor het laatst zagen.

Wereldreizen als jarenlange dagbesteding. Gaat dat niet vervelen? ,,Nee, nooit", zeggen beiden stellig. ,,De wereld is zo prachtig. En zo afwisselend. Maar nog meer overweldigend is de gastvrijheid", vindt Aaldrik. Sonya: ,,Onze wereld is zo buitengewoon mooi. Bijna alle mensen op aarde zijn ontzettend aardig."

Moeder Mulder schenkt nog eens bij, terwijl haar zoon en schoondochter vertellen. ,,Hij heeft het van zijn vader. Dat was ook een zwerver", verzucht ze. ,,Als het maar goed met ze gaat. Ik heb het al lang van me afgezet. Ik maak me niet meer ongerust. Ik kan het beter loslaten."

De reis heeft hen veranderd. Natuurlijk. Aaldrik: ,,Je bent vrij. In wat je doet, maar ook hoe je denkt. Ik kijk nergens tegenop, ik kan alles aan. Ik zie wel wat komen gaat." Bang om in een zwart gat te belanden als hun reis over twee jaar over is, zijn ze niet.

,,We weten niet wat we dan gaan doen", zegt Sonya. ,,Maar dat maakt ook niet uit. We hebben zoveel opties, juist omdat we hebben gereisd." ,,We kennen zoveel mensen overal op de wereld. Alles kan." Misschien blijven ze in Australië, misschien belanden ze ergens op de aardbol. ,,We hoeven niet terug. Er is niets dat ons bindt."

Sonya Spry en Aaldrik Mulder fietsen zes jaar lang rond de wereld.

Pakistaanse kinderen zijn nieuwsgierig en lopen een eindje mee. „We waren een bezienswaardigheid. Alsof we in de Tour de France fietsten."

In onherbergzame gebieden zoeken Aaldrik en Sonya bij gebrek aan wegen hun eigen pad.

Over hoge bergen in verzengende hitte. Aaldrik: „Bij 55 graden ging ik bijna buiten westen."

„Onze wereld is zo bijzonder mooi en bijna alle mensen op aarde zijn ontzettend aardig."